

DECLARACIÓ DE LA L.C.R. DAVANT ELS DARRERS ESDEVENIMENTS

Diumenge dia 3 fou morta a Tudela pels trets de la policia la jove Gladys del Estal quan participava a una manifestació antinuclear. D'immediat la resposta a Nabarra i a la resta d'Euskadi prengué la forma d'una vaga general convocada unitàriament per la majoria de les forces obreres i nacionalistes, on ha jugat un paper destacat la LKI (LCR).

A Catalunya la protesta per aquest greu fet comença a articular-se. Ja el mateix diumenge les persones que participaven a la festa ecologista del poble espanyol van sortir en manifestació i el dilluns una manifestació de 1.000 persones es desenvolupà a les Rambles. Dijous dia 7 el CANC (Comité Antinuclear de Catalunya) convoca un funeral que es realitzarà segurament a la Plaça Orfila. Però tot això no es casual. Els fets de Tudela s'inscriuen dins d'una ofensiva antiobrera i antipopular del conjunt de la dreta, capitanejada pel govern Suárez i la UCD. Després de l'anomenada "setmana negra" de Madrid (mort dels militars, bomba a la Cafeteria California 47) la política represiva del govern s'endureix, mentre que les forces feixistes i les bandes d'extrema dreta inicien una autèntica escalada de provocacions arreu del país. El consens del PCE i el PSOE, del PSC i el PSUC, amb el govern, retrobat al voltant de l'antiterrorisme, dona un nou impuls a la UCD i l'envalentona per intentar retallar significativament els drets i les llibertats dels treballadors i treballadores.

LA LLUITA PEL PATRIMONIO SINDICAL HA DE SER EL PRIMER PAS DE LA RESPOSTA OBRERA

Les direccions de CC.OO. i UGT han pres l'iniciativa de convocar una jornada de lluita pel proper dia 7 per aconseguir la devolució del patrimoni sindical. Aquesta jornada pot ser l'inici de la resposta obrera a l'ofensiva antisindical de la UCD si es compleixen tot un seguit de condicions que, segons la nostra manera de veure les coses, facin del dia 7 bastant més que una diada demostrativa i testimonial, lligant estretament la batalla pel patrimoni a la lluita per la plena llibertat sindical i pels drets dels treballadors. En efecte, no

son suficients les ocupacions simbòliques dels locals de l'AISS ni les concentracions sense perspectives de continuïtat, ni les simples batalles parlamentàries. Cal que el dia 7 sigui l'inici d'una escalada de mobilitzacions que per la conquesta del patrimoni, el reconeixement dels drets de les seccions sindicals i les plenes llibertats sindicals i els drets dels treballadors i treballadores, aboquin a una jornada de vaga general en tot l'estat que barri el pas als projectes de la UCD. És en aquesta perspectiva que la LCR dona suport a la convocatòria del dia 7, a la vegada que proposa per aquesta jornada la realització d'assemblees a tots els centres de treball, la convocatòria de manifestacions unitàries a les principals ciutats i, en els llocs on sigui possible, l'ocupació real i definitiva dels locals de l'AISS per part de les centrals sindicals.

- PER LA DEVOLUCIÓ A U.G.T. I C.N.T. DEL PATRIMONI EXPOLIAT PEL FRANQUISME.
- PER L'ENTREGA DE LA RESTA DEL PATRIMONI A LES CENTRALS SINDICALS OBRERES I LA SEVA GESTIÓ UNITÀRIA.
- PEL RECONeixEMENT DELS DRETS DE LES SECCIONS SINDICALS I DE LA LLIBERTAT SINDICAL SENSE RETALLS NI INGERÈNCIA ESTATAL.
- PELS DRETS DELS TREBALLADORS I TREBALLADORES SENSE RETALLS (DRET DE VAGA, NO A LES MILITARITZACIONS, DRETS DELS FUNCIONARIS, etc.).

CONTRA L'OFENSIVA DE LA DRETA, MOBILITZACIÓ!

Però no es només en el terreny sindical en el que en govern Suárez porta endavant la seva ofensiva antipopular. Els retalls a la llibertat sindical s'acompanyen d'atacs a totes les llibertats. El decret anomenat de "seguretat ciutadana" no tan sols s'utilitza contra els piquets de vaga, sino que dona un seguit de poders sense control a la policia i a l'estat. I el govern vol encara ampliar la legislació dita "antiterrorista" agre-

classe obrera i el poble de l'Estat espanyol.

A Catalunya, la Generalitat d'en Tarradellas resta buida de competències i de poder real, presonera del govern de la UCD.

A Euskadi la situació es igual o pitjor. La discussió dels Estatuts a les Corts es converteix en un atemptat d'envergadura als drets nacionals, en especial al dret d'autodeterminació per als diferents pobles de l'estat. La política del govern Suárez a Euskadi vol ser un instrument de divisió dels treballadors a través d'un encerclament repressiu del poble basc. Per això la resposta a la política de la dreta i de la UCD té una de les seves components fonamentals en l'impuls d'una àmplia solidaritat amb Euskadi, sotmesa a un clima de terror i d'ocupació policiaca.

Respondre a l'ofensiva de la UCD es una tasca importantíssima per al conjunt del moviment obrer. Aquesta resposta cal afrontar-la per les vies que ens són pròpies: la mobilització més ferma i la unitat de la classe treballadora.

Res d'això es possible amb la política que desenvolupen les direccions del PSC i del PSUC. La política "d'unitat catalana" a la Generalitat es complementa amb el "consensus" a escala d'estat sobre el tema antiterrorista buscant enfortir encara més un aparell d'estat i unes forces repressives enemigues de la classe obrera i el poble. La seva acceptació d'una Constitució antiobrera i antinacional, els porta a acceptar una

política d'austeritat que només afavoreix els capitalistes. D'ací les seves resistències a la mobilització i els seus obstacles a l'unitat obrera.

Cal doncs canviar de camí si es vol respondre a l'ofensiva de la UCD. La passivitat només serveix per envalentir els feixistes i reforçar la UCD. Per tot això la LCR proposa al conjunt de partits i sindicats obrers l'organització en comú de la contraofensiva dels treballadors i treballadores. Per comptes de mobilitzacions dites "antiterroristes" que endemés de servir només a la burgesia i la UCD esdevenen fracassos tan importants com el de la convocatòria del divendres 1 de juny, cal una mobilització unitària contra l'ofensiva de la dreta i l'onada feixista, una mobilització en solidaritat amb el poble basc.

El proper dimarts dia 12 tenim la possibilitat d'iniciar el segon pas en aquest camí, mitjançant una manifestació massiva i unitària per aquests objectius. Diverses forces polítiques i sindicals hem iniciat ja el treball per assegurar la seva convocatòria, que voldríem que abarqués a tot el moviment obrer sense excepcions. A les direccions del PSC i del PSUC, així com a les de CC.OO. i UGT els hi correspon la major de les responsabilitats. Però de totes maneres, sigui quina sigui la seva resposta, la Lliga Comunista Revolucionària es compromet amb totes les seves forces a assegurar la convocatòria d'una manifestació pel proper dimarts dia 12 i a aconseguir el màxim de participació i d'adhesions de partits i sindicats.

CONTRA L'OFENSIVA DE LA DRETA

- Dissolució de bandes feixistes.
- Depuració de feixistes i "golpistes" de l'aparell d'estat.
- Derogació de la legislació dita "antiterrorista", en especial del "decret de seguretat ciutadana".
- Per la plena llibertat sindical i els drets dels treballadors.

SOLIDARITAT AMB EUSKADI

- Reconeixement del dret d'autodeterminació.
- Plenes competències del autogovern basc i la Generalitat.
- Amnistia pels presos polítics.
- Responsabilitats públiques i castig pels fets de Tudela.

PER AQUESTS OBJECTIUS, PREPAREM UNA GRAN MANIFESTACIÓ EL DIA 12 DE JUNY

Comité Executiu de Catalunya de la
LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA
(IV Internacional)

5 de juny de 1979

DECLARACION DE LA L.C.R. ANTE LOS ULTIMOS ACONTECIMIENTOS

El domingo día 3, la joven Gladis del Estal murió brutalmente por disparos de la Guardia Civil en Tudela cuando participaba en una manifestación anti-nuclear.

De inmediato la respuesta en Nabarra y en el resto de Euskadi ha sido la Huelga General, convocada unitariamente por la mayoría de fuerzas obreras y nacionalistas, donde ha jugado un papel destacado la LKI (LCR).

En Catalunya, la protesta contra la brutal represión comenzó a articularse ya el mismo domingo. Las personas que participaban en la fiesta anti-nuclear del Poble espanyol salieron en manifestación. El lunes una manifestación de 1.000 personas se desarrolló en las Ramblas. El jueves día 7 el CANC (Comité Anti-nuclear de Catalunya) convoca un funeral que se realizará seguramente en la Plaça Orfila.

Pero todo esto no es casual. Los hechos de Tudela se inscriben en una ofensiva antiobrera y antipopular del conjunto de la derecha, capitaneada por el Gobierno Suárez y la UCD. Después de la llamada "semana negra" de Madrid (muerte de los militares, bomba en la Cafetería California 47) la política represiva del Gobierno se endurece, mientras que las fuerzas fascistas, las bandas de extrema derecha, inician una auténtica escalada de provocaciones por todo el país. La vuelta del consenso del PSOE y del PCE, del PSC y PSUC con el Gobierno, alrededor del antiterrorismo, da un nuevo impulso a la UCD y la envalentona para intentar recortar significativamente los derechos y las libertades de los trabajadores y trabajadoras.

**LA LUCHA POR EL PATRIMONIO SINDICAL
HA DE SER EL PRIMER PASO
DE LA RESPUESTA OBRERA**

CC.OO y UGT han tomado la iniciativa de convocar una jornada de lucha para el próximo día 7 para conseguir la devolución del Patrimonio Sindical. Esta jornada puede ser el inicio de la respuesta obrera a la ofensiva antisindical de la UCD si se cumplen toda una serie de condiciones que, según nuestra manera de ver las cosas, hagan del día 7 bastante más que una jornada demostrativa y testimonial, ligando estrecha-

mente la batalla por el Patrimonio Sindical, a la lucha por la plena libertad sindical y por los derechos de los trabajadores.

No son suficientes las ocupaciones simbólicas de los locales de la AISS, ni las concentraciones sin perspectivas de continuidad, ni las simples batallas parlamentarias.

Es necesario que el día 7 sea el inicio de una escalada de movilizaciones por la conquista real del Patrimonio sindical, el reconocimiento de los derechos de las secciones sindicales y las plenas libertades sindicales y los derechos de los trabajadores y trabajadoras. Y para todo ello es necesario que desemboque en una Jornada de Huelga General en todo el estado que cierre el paso a los proyectos de la UCD.

Es en esta perspectiva que la LCR apoya la convocatoria del día 7, a la vez que propone para esta jornada la realización de Asambleas en todos los centros de trabajo, la convocatoria de manifestaciones unitarias en todas las grandes ciudades y, en los lugares donde sea posible, la ocupación real y definitiva de los locales de la AISS por parte de las centrales sindicales.

**POR LA DEVOLUCION A UGT Y CNT DEL
PATRIMONIO EXPOLIADO POR EL
FRANQUISMO**

**POR LA ENTREGA DEL RESTO DEL
PATRIMONIO A LAS CENTRALES SINDICALES
OBRERAS Y SU GESTION UNITARIA**

**POR EL RECONOCIMIENTO DE LOS DERECHOS
DE LAS SECCIONES SINDICALES
Y DE LA LIBERTAD SINDICAL
SIN RECORTES NI INGERENCIA DEL ESTADO**

**POR LOS DERECHOS DE LOS TRABAJADORES
Y TRABAJADORAS SIN RESTRICCIONES
(DERECHO DE HUELGA,
NO A LAS MILITARIZACIONES
DERECHOS PARA LOS FUNCIONARIOS)**

CONTRA LA OFENSIVA DE LA DERECHA, MOVILIZACIÓN

Pero no es únicamente en el terreno sindical en el que el Gobierno de Suárez lleva adelante su ofensiva antipopular. Los recortes a la libertad sindical están acompañados por ataques a todas las libertades.

El llamado decreto de "seguridad ciudadana" no se utiliza únicamente contra los piquetes de huelga, sino que además da una serie de poderes sin ningún tipo de control a la policía y al estado. Y el Gobierno quiere ampliar todavía la llamada legislación "antiterrorista" agrediendo las libertades democráticas conquistadas por la clase obrera y los pueblos del Estado español.

En Catalunya la Generalitat de Tarradellas está vacía de competencias y de poder real, y prisionera del Gobierno de UCD. En Euskadi la situación es igual o peor. La discusión de los Estatutos en las Cortes se convierte en un atentado de envergadura a los derechos nacionales, en especial al derecho de Autodeterminación para los diferentes pueblos del estado.

La política del Gobierno de Suárez en Euskadi quiere ser un instrumento de división de los trabajadores a través de un cerco represivo sobre el pueblo vasco, del que los recientes hechos de Tudela con la sangrienta represión de la Guardia Civil no viene a ser más que un claro exponente. Por esto, la respuesta a la política de la derecha y de la UCD tiene una de sus componentes fundamentales en el impulso de una amplia solidaridad con Euskadi, sometida a un clima de terror y de ocupación policiaca.

Responder a la ofensiva de la UCD es una tarea importantísima para el conjunto del movimiento obrero. Esta respuesta hay que desarrollarla por medio de los métodos que nos son propios: la movilización más firme, y la unidad de la clase trabajadora.

Nada de esto es posible con la política que desarrollan las direcciones del PSC y del PSUC. La política de "unidad catalana" que llevan en la Generalitat se

complementa con el "consenso" a escala de estado sobre el tema antiterrorista, buscando reforzar todavía más un aparato de estado y unas fuerzas represivas enemigas de la clase obrera y del pueblo. Su aceptación de una Constitución antidemocrática, antiobrera y contraria a las libertades nacionales y al derecho de Autodeterminación, les lleva a aceptar una política de austeridad que solamente favorece a los capitalistas. De aquí su resistencia a impulsar la movilización y sus obstáculos a la unidad obrera.

Es necesario pues cambiar de camino si se quiere responder a la ofensiva de la UCD. La pasividad solamente sirve para envalentonar a los fascistas y reforzar a la UCD. Por todo esto la LCR propone al conjunto de partidos y sindicatos obreros organizar en común la contraofensiva de los trabajadores y trabajadoras.

En lugar de las llamadas movilizaciones "antiterroristas" que además de servir únicamente a la burguesía y a la UCD, se convierten en fracasos tan importantes como el de la convocatoria del viernes 1 de Junio, es necesaria una movilización unitaria contra la ofensiva de la derecha y la ola de acciones fascistas, una movilización en solidaridad con el pueblo Vasco.

El próximo martes, día 12 de Junio existe la posibilidad de iniciar el segundo paso en este camino por medio de una manifestación unitaria por estos objetivos.

Diversas fuerzas políticas y sindicales han iniciado ya el trabajo para asegurar su convocatoria, que quisiéramos que abarcara a todo el movimiento obrero sin excepciones. A las direcciones del PSC y del PSUC así como a las de CC.OO. y UGT les corresponde la mayor de las responsabilidades.

Pero, de todas maneras, sea cual sea su respuesta, la Lliga Comunista Revolucionaria, se compromete con todas sus fuerzas a asegurar la convocatoria de una manifestación el próximo martes día 12 y a conseguir el máximo de participación y adhesión de partidos y sindicatos.

CONTRA LA OFENSIVA DE LA DERECHA

- Disolución de las bandas fascistas
- Depuración de los fascistas y golpistas del aparato de estado
- Derogación de la legislación "antiterrorista" en especial del "Decreto de seguridad ciudadana"
- Por la plena libertad sindical y los derechos de los trabajadores

SOLIDARIDAD CON EUSKADI

- Reconocimiento del derecho de Autodeterminación
- Plenas competencias para el autogobierno vasco
- Amnistía para los presos políticos
- Responsabilidades públicas y castigo por los hechos de Tudela

Por estos objetivos, preparemos una gran
MANIFESTACION EL DIA 12

Archivo Histórico

Comité Executiu de Catalunya de la
LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONARIA
IV INTERNACIONAL

5 de Junio de 1979